

De held van mijn kinderjaren

*52 bezinningsteksten van
Edward Poppe*

samengesteld en ingeleid door
Edward Janssens, pr.

uitgeverij
Betsaida
's-Hertogenbosch

Inhoud

Voorwoord	7
Inleiding	9
1. Een bekende Vlaming	9
2. Interesse voor Poppe neemt niet af	13
3. Een goed student	15
4. Poppe als filosoof	20
5. Sterk mariaal	22
6. Eucharistisch priester	27
7. Een overspannen persoonlijkheid?	29
8. Wonderjaar	33
9. Een taalprobleem?	35
10. Een profeet?	37
11. Evangelie	38
Bezinningsteksten	41
Chronologisch overzicht	97
Literatuur	99

Inleiding

1. Een bekende Vlaming

Toen de priester Edward Poppe op 10 juni 1924 om 6.45 uur stierf in het klooster te Moerzeke, was hij meer dan een bekende Vlaming geworden. In katholiek België, zowel Vlaanderen als Wallonië, werd hij geëerd, geliefd, en gewaardeerd door duizenden kinderen die hem kenden van zijn talrijke artikelen in het tijdschrift *Zonneland*.

Ze kenden hem als auteur van een missaaltje voor kinderen, als bezieler van de spirituele beweging die de naam 'Eucharistische Kruistocht' kreeg.

Ze kenden hem van zijn bezielende woorden tijdens massabijeenkomsten van hun beweging, van retraites en bezinningsdagen. Hij was voor hen, zoals iemand het veel later zou verwoorden: 'de held van mijn kinderjaren'.

De studenten kenden Poppe van zijn altijd weer bijzondere inbreng in de Vlaamse Beweging en het KVHV (Katholiek Vlaamse Hoogstudenten Verbond). Ze waardeerden zijn artikelen over de Vlaamse zaak. Ze apprecieerden zijn standpunt tijdens de repressie na de Eerste Wereldoorlog. Hij kon enthousiast spreken op hun congressen in Leuven of Gent.

De kloosterzusters kenden hem omdat velen hem om raad vroegen voor hun geestelijke leven. Hij schreef honderden brieven met inspirerende woorden en raadgevingen voor hun apostolaat en hun omgang met

medezusters en oversten. Hij klopte bij hen aan om gebed voor zijn apostolaatswerken. De karmelietessen in hun slotkloosters beschouwde hij als zijn stoottroepen voor zijn pastoraal.

De seminaristen en religieuzen van geheel België die onder dienst lagen in Leopoldsburg, kenden hem als hun geestelijke directeur. Tot hen richtte hij bijna dagelijks zijn woordjes, zijn recollecties en zijn sermoenen. Velen onder de honderden priesters en mannelijke religieuzen in opleiding kwamen hem persoonlijk opzoeken. Ze zaten te wachten in de gang van zijn verblijf tot het hun beurt was om met hem te spreken. Het leek wel de wachtkamer van een geneesheer. Dat was hij ook in zekere zin voor hen. Hij 'genas' hen van het kwaad en de schuld die hun geweten bezwaarde door middel van het sacrament van de biecht. Hij sprak hen moed in om niet ten onder te gaan in de proeftijd die de CIBI¹ was. Hij bad en liet bidden om geen enkele roeping verloren te laten gaan tijdens dat jaar legerdienst dat deze priesters en religieuzen dienden te vervullen. Zij noteerden ijverig de korte inhoud van zijn preken. Dankzij hem heerste er een positieve geest in het kamp te Beverlo waar de leefomstandigheden, zeker aanvankelijk, nogal precair waren. Deze seminaristen en kloosterlingen, aanstaande paters en broeders van alle streken, bisdommen en congregaties, zouden zijn grootste propagandisten worden.

De leiders van de christelijke sociale beweging kenden hem. Zij bezochten hem meermaals in het stille Moerzeke

¹ C.I.B.I. = *Centre d'Instruction de Brancardiers et Infirmiers*, oftewel het opleidingscentrum voor brancardiers en verpleegkundigen. De seminaristen en religieuzen in legerdienst werden daarom 'cibisten' genoemd. Opgericht in 1921 in het kamp Beverlo te Leopoldsburg, bleef het bestaan tot in 1970.